

62 תאמר כן גם בפרה שאינה אמו של גדי, ולא נאסרה עמו בשחיטה,
 63 שיש לומר שכשם שאינה אסורה עמו בשחיטה כך גם אין אסור
 64 לבשל הגדי בחלבה. ומאחר שיש פירכא לקל וחומר זה, אין ללמוד
 65 ממנו דין זה, לפיכך תלמוד לומר – מלמדנו הכתוב 'בְּחֵלֶב אֲמוֹ',
 66 ויש ללמוד זאת מייטור הכתוב.
 67 ברייתא נוספת הדנה מנין שיש אסור בשר בחלב אף בחלב של שאר
 68 בהמות טהורות: תניא אידך, 'בְּחֵלֶב אֲמוֹ', אין לי לאסור בישול
 69 בשר גדי אלא בְּחֵלֶב אֲמוֹ – עו שהיא ממינו של גדי, בְּחֵלֶב אַחֲזוֹתוֹ
 70 גְּדוּלָה מִנֵּין – מנין שאסור לבשל בשר גדי בחלב פרה. אַמְרַתְּ, קָל
 71 וחומר, ומה אמו שנבנכה עמו לדידך להתעשר – שכן ניתן לעשר
 72 מעשר בהמה מאם ובנה יחד, מכל מקום נאסרה עמו בבשול – אסור
 73 לבשל את בשר בנה בחלב שלה, אַחֲזוֹתוֹ – פרה שלא נבנכה עמו
 74 לדידך להתעשר – שאינה מתעשרת יחד עם הגדי, אינו דין שנאסרה
 75 עמו בבשול – וכי אין הסברא נותנת שיהא אסור לבשל גדי בחלב
 76 פרה. תלמוד לומר 'בְּחֵלֶב אֲמוֹ' – לכך למדנו מייטור 'בחלב אמו'
 77 שאף בישול בחלב פרה אסור.
 78 מקשה הגמרא: והא למה לי קרא – מדוע צריך לרבות זאת מייטור
 79 הפסוק, הא אֲתִיב ליה – והרי הברייתא אמרה שיש ללמוד זאת בקל
 80 וחומר. מתרצת הגמרא: אַמְר רב אשי, משום דאיכא למימר
 81 מעיקרא דדינא פירכא, מהיכא קא מיייתית לה, מאמו, מה לאמו
 82 שכן נאסרה עמו בשחיטה, ויש לומר שכשם שאמרה אסורה עמו
 83 בשחיטה כך אסורה עמו גם בבשול, וכי תאמר כן גם באַחֲזוֹתוֹ גְּדוּלָה
 84 ו–פרה) שלא נאסרה עמו בשחיטה, שיש לומר שכשם שאינה
 85 אסורה עמו בשחיטה כך אינה אסורה עמו בבשול, ואין לאסור
 86 בישול הגדי בחלבה. ונמצא שאין ללמוד זאת מקל וחומר זה, תלמוד
 87 לומר 'בְּחֵלֶב אֲמוֹ' – לפיכך למדה זאת הברייתא מייטור הכתוב.
 88 מבררת הגמרא: אַשְׁכְּחַן אַחֲזוֹתוֹ גְּדוּלָה – דרשנו מייטור הפסוק
 89 לאסור בישול בחלב פרה, אך אַחֲזוֹתוֹ קִטְנָה מִנֵּין – רחל שהיא ממין
 90 צאן ונכנסת עמו לדידך להתעשר, מנין שאסור לבשל גדי בחלב שלה.
 91 מבארת הגמרא: אֲתִיב מְבִינֵי – יש ללמוד זאת בצד השווה מבין
 92 שניהם, כלומר, מאמו ומאחוזתו גדולה יחדיו. מתי תיתי – ומזהכן
 93 נלמד זאת, תיתי מאמו – נלמד בקל וחומר מאמו, שאף שמתורת
 94 עמו בהרבעה, אסורה עמו בבשול, רחל שאסורה עמו בהרבעה,
 95 אינו דין שתהא אסורה עמו בבשול. ואם תפרוך, מה לאמו שכן
 96 נאסרה עמו בשחיטה, ויש לומר שכשם שאסורה עמו בשחיטה כך
 97 אסורה עמו בבשול, אבל רחל שאינה אסורה עמו בשחיטה, אין
 98 לאסור לבשל הגדי בחלבה, יש להשיב, אַחֲזוֹתוֹ גְּדוּלָה ו–פרה)
 99 תזכי, שאף שאינה אסורה עם הגדי בשחיטה, אסור לבשל גדי
 100 בחלב שלה, ונלמד שאף לגבי רחל אסור לבשל גדי בחלבה. ואם
 101 תפרוך, מה לאַחֲזוֹתוֹ גְּדוּלָה שלא נבנכה עמו לדידך להתעשר, ויש
 102 לומר שכשם שאינה מתעשרת עמו כך אסור לבשלו בחלב שלה, יש
 103 אבל רחל שמתעשרת עמו, אין לאסור לבשל הגדי בחלבה, יש
 104 להשיב, אמו תזכי, שמתעשרת עמו ומכל מקום אסור לבשלו
 105 בחלבה, ונלמד שאף לגבי רחל אסור לבשל גדי בחלבה. וְחֹרֵר תְּרִין
 106 – ומעתה שוב ניתן ללמוד זאת, שהרי לא ראי זה כראי זה ולא ראי
 107 זה כראי זה – אין אמו דומה לאחוזתו גדולה ואין אחוזתו גדולה דומה
 108 לאמו, שכן כל אחת חלוקה מגדי בענין אחר, ואף על פי כן נאסר
 109 לבשל גדי בחלב, ומוכח שאיסור זה אינו תלוי במה שנחלקו מגדי
 110 בדבר אחר, ואם כן יש ללמוד אחוזתו קטנה משתייהן, שכן מה להצד
 111 השווה שבהן – הדבר הווה שבשתייהן שהיא – הגדי פשר, ואסור
 112 לבשל אותו בחלב שלהן, אף אני אביא ו–אלמד) אַחֲזוֹתוֹ קִטְנָה
 113 ו–רחל) שגם הוא פשר, אֲתִיב לְבִשְׁל בְּחֵלֶב אֲמוֹ, היוצא ממנו.
 114 מקשה הגמרא: אי הכי שנתרבתה אחוזתו קטנה בצד השווה מבין אמו
 115 ואחוזתו גדולה, אַחֲזוֹתוֹ גְּדוּלָה נמי תיתי מְבִינֵי – אף אסור בישול
 116 בחלב פרה יש לרבות מבין אמו ואחוזתו קטנה. מתרצת הגמרא: אין
 117 הכי נמי – אכן אחוזתו גדולה נלמדת בצד השווה מאמו ורחל.
 118 שואלת הגמרא: אלא 'בְּחֵלֶב אֲמוֹ' למה לי – מאחר שיש ללמוד
 119 אחוזתו גדולה בצד השווה, ואין צריכים ללמוד זאת מבחלב אמו,
 120 הלא הפסוק מיותר ולשם מה נכתב. משיבה הגמרא: מְבִיעֵי ליה –
 121 ייתור זה נצרך לדרשה אחרת, כדתניא בברייתא, נאמר בפסוק
 122 'בְּחֵלֶב אֲמוֹ', אין לי לאסור אלא בישול בשר גדי בְּחֵלֶב אֲמוֹ,

1 ללמדנו שפיון דעל אכילה לא לקי אבישול נמי לא לקי – שבאופן
 2 שאינו לוקה על האכילה אינו לוקה אף על הבישול.
 3 ואיכא דאמרי, אבישול בולי עלמא לא פליגי דלקי – לא נחלקו
 4 הם לענין המבשל חלב בחלב שלוקה, כיון שאין בזה אלא איסור
 5 אחד, משום בשר בחלב. פי פליגי אאכילה – ונחלקו רק לענין
 6 האוכל, אם לוקה על כך. מאן דאמר אינו לוקה טעמו, דהא אין
 7 איסור חל על איסור – ואין איסור אכילת בשר בחלב חל על איסור
 8 אכילת חלב. ומאן דאמר לוקה טעמו משום דלקי אפקה דקמנא
 9 לאכילה בלשון בישול – משום כן כתבה התורה את איסור אכילה
 10 בלשון 'לא תבשל', ללמדנו שפיון דאבישול לקי אאכילה נמי לקי
 11 – שבכל אופן שלוקה על הבישול, לוקה אף על האכילה, לכך חלב
 12 המבושל בחלב שלוקים על בישולו, לוקים גם על אכילתו.
 13 ואיבעית אימא – ואם תרצה תוכל לומר ששניהם סוברים שאין
 14 איסור חל על איסור, ואף סוברים שעל הבישול לוקה ועל האכילה
 15 אינו לוקה, רק מר אמר חדא ומר אמר חדא – כל אחד מהם דיבר
 16 על דבר נפרד, שהסובר שלוקה אמר זאת לענין המבשל שלוקה, כיון
 17 שאיסור אחד הוא, והסובר שאינו לוקה אמר זאת לענין האוכל
 18 שאינו לוקה אם התרו בו רק משום אכילת בשר בחלב, כיון שאין
 19 איסור חל על איסור, ולא פליגי – ולא נחלקו בדבר כלל.
 20 מיתיבי – הקשו בני הישיבה על דעת הסובר שאין איסור חל על
 21 איסור. שנינו בברייתא, המבשל בשר במי חלב – במים המתמצים
 22 מן החלב בחביצת הגבינה, פטור. דם שבשלו בחלב פטור, לפי
 23 שדם אינו בכלל 'גדי' האמור בתורה. העצמות והגידים והקַרְנִים
 24 והמַלְפִּים – פרסות הבהמה, שבשלו בחלב פטור. אבל הפגול
 25 והנותר והטמא שבשלו בחלב חייב, משום שאיסור בשר בחלב חל
 26 על איסורים אלו. ומשמע שכמו כן חל על אף איסור חלב. וקשה
 27 לדעת הסוברים שאינו חל על איסור חלב.
 28 מתרצת הגמרא: כבר נחלקו התנאים אם איסור חל על איסור בכל
 29 התורה, והאי תנא – התנא בברייתא כבר כדעה שאיסור חל על
 30 איסור בכל התורה, ואף בבשר בחלב, והם סברו כדעה שאין איסור
 31 חל על איסור בכל התורה, ואף בבשר בחלב.
 32 שנינו בברייתא: המבשל במי חלב פטור. הגמרא מביאה ראיה
 33 מדברי הברייתא לריש לקיש: ברייתא זו מסייע ליה לריש לקיש,
 34 דהגן – ששנינו במשנה (מכשירין פ"ז מה) בענין המשקים המכשירים את
 35 הזרעים לקבלת טומאה, מי חלב הרי זה בחלב, והמהול – המשקה
 36 הזב מן הויתים הרי הוא פשמן, ומכשירים את הזרעים לקבלת
 37 טומאה. ואמר ריש לקיש, לא שנו – לא שננה דין זה שמי חלב הרי
 38 הם כחלב אלא לענין להכשיר את הזרעים, אבל לענין בישול פשר
 39 בחלב, מי חלב אינו בחלב והמבשלם פטור. ודברי הברייתא
 40 'המבשל במי חלב פטור' מסייעים לדבריו.
 41 הגמרא מביאה ברייתא המבארת תנן שיש איסור בשר בחלב אף
 42 בחלב של כל בהמות הטהורות: תנו רבנן, נאמר בתורה (שמות כ"ט)
 43 'לא תבשל גדי בחלב אמו', מבררת הברייתא: אין לי לאסור בישול
 44 בשר גדי אלא בחלב אמו, דהיינו בחלב עז, אמנם בחלב פרה ורחל
 45 – שאר בהמות טהורות שאינם 'אמו' של גדי, כגון פרה ורחל, מנין
 46 שאסור לבשל בשר גדי בחלב שלהם. מבארת הברייתא: אמרת, יש
 47 ללמוד זאת בקל וחומר, ומה אמו שלא נאסרה עמו בהרבעה –
 48 שיותר להרביע בהמה עם בנה, מכל מקום נאסרה עמו בבשולו –
 49 אסור לבשל את בנה בחלב שלה, פרה ורחל שנאסרו עמו בהרבעה
 50 – שאסורים בהרבעה עם גדי, אינו דין שנאסרו עמו בבשולו – וכי
 51 אין הסברא נותנת שיש לאסורם בבשול. תלמוד לומר 'בְּחֵלֶב אֲמוֹ'
 52 – לכך נכפל בתורה 'בחלב אמו', ללמדנו שיש לאסור בישול בשר גדי
 53 אף בחלב פרה ורחל.
 54 מקשה הגמרא: והא למה לי קרא – מדוע צריך לרבות זאת מייטור
 55 הפסוק, הא אֲתִיב ליה – והרי הברייתא אמרה שיש ללמוד זאת בקל
 56 וחומר. מתרצת הגמרא: אַמְר רב אשי, הטעם שצריך לרבות דין זה
 57 מפסוק, משום דאיכא למימר מעיקרא דדינא פירכא – משום שיש
 58 פירכא לקל וחומר זה ואין ללמוד ממנו. שהרי מהיכא קא מיייתית
 59 לה – מהיכן למדת דין זה, מאמו, והלא יש לפרוך, מה לאמו שכן
 60 נאסרה עמו בשחיטה, שאסור לשחוט אם ובנה ביום אחד, ויש לומר
 61 שכשם שאסורה עמו בשחיטה, כך גם אסור לבשל הגדי בחלבה, וכי

59 זה ליד זה להצניעם ולא מיתקרו – לא נאסרו בכלאים, כיון שלא
 60 נזרעו זה עם זה. אם כן אין להוכיח מכלאי זרעים לבישול, ושוב יש
 61 להוכיח משחיטה, ומדוע הברייתא לא למדה זאת מקל וחומר.
 62 מתרצת הגמרא: אלא אמר רב אשי, משום דאיכא למימר, מה
 63 לפרי עם פרי – גדי בחלב אמו, שכן שני גופים הם, שמאם אחת
 64 יצאו שני גופים, הגדי והחלב, תאמר בפרי עם האם – היא עצמה
 65 בחלבה שכן הגדיה והחלב של גוף אחד הם, שהחלב יצא מאותו
 66 גוף שמתבל בו. משום הכי – לכך אין ללמוד משחיטה, ואיצטריך
 67 קרא – והוצרכה הברייתא ללמוד זאת מיתור 'בחלב אמו'.
 68 הגמרא דורשת מנין למדים שבשר בחלב אסור באכילה ובהנאה:
 69 אמר רב אשי, מנין לבשר בחלב שאסור באכילה, והלא לא נאמר
 70 בפסוק רק 'לא תבשל', שניאמר (דברים יד א) 'לא תאכל כל תועבה',
 71 וכוננת הפסוק, כל שתעבתי לך – כל שאסרתי וציויתי לתעבו, הרי
 72 הוא ככל תאכל – הרי הוא אסור באכילה. ואף בשר בחלב
 73 שאסורים בבישול, הרי הם 'תועבה' ואסורים באכילה.
 74 ואין לי לאסור מדרשה זו אלא באכילה, בהנאה מנין שאסור,
 75 כדרך אכחו – דבר זה נלמד מדברי רבי אבהו, דאמר רבי אבהו
 76 אמר רבי אלעזר, כל מקום שניאמר בתורה אסור בלשון 'לא יאכל'
 77 או 'לא תאכל' או 'לא תאכלו', אחד אסור אכילה ואחד אסור
 78 הנאה במשמע – משמעות הכתוב לאסור בין באכילה ובין בהנאה,
 79 עד שיפרוט לך הכתוב – עד שיפרש הכתוב במפורש שהנאה
 80 מותרת, כדרך שפרט לך בנבלה שהיא מותרת בהנאה, שנאמר
 81 (דברים יד כא) 'לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה
 82 או מכר לגברי', ואף שלא נאמר בה אלא אסור אכילה, הוצרך
 83 הכתוב להתיר לגר בנתינה – לתת לגר במתנה, ולעובד פוכבים
 84 במכירה – ולמוכרה לעובד כוכבים, ומוכח שאלמלא הותרה הכתוב
 85 בפירוש, היתה היא אסורה אף בהנאה, ויש ללמוד שכל מקום
 86 שנאמר אסור אכילה, הרי זה אסור אף בהנאה. ומשום כך בשר
 87 בחלב שאסור משום 'לא תאכל כל תועבה', אסור אף בהנאה.
 88 הגמרא מביאה ברייתא המבארת את דיני היתר הנאה בנבילה:
 89 דתניא, נאמר (שם) 'לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה
 90 ואכלה או מכר לגברי', אין לי להתיר אלא לגר בנתינה דווקא
 91 ולעובד פוכבים במכירה דווקא, לגר במכירה מנין – מנין שמותר
 92 אף למוכרה לגר, והלא לא נאמר בו אלא 'תתננה', תלמוד לומר –
 93 מלמדנו הכתוב 'לגר תתננה או מכור', ויש לדרוש 'או מכור' אף
 94 על גר שנכתב לפניו, שמותר למוכרה לו. לעובד פוכבים בנתינה
 95 מנין – מנין שמותר אף לתתה לגוי במתנה, והלא לא נאמר בו אלא
 96 'מכור', תלמוד לומר 'תתננה או מכור לגברי', ויש לדרוש 'תתננה'
 97 אף על עובד כוכבים שנכתב לאחרי, שמותר לתתה לו במתנה. ולפי
 98 דרשה זו נמצא, שאחד [בין] גר ואחד [ובין] עובד פוכבים
 99 מותרים בין במכירה בין בנתינה. דברי רבי מאיר. רבי יהודה
 100 אומר, אין לדרוש כן את הפסוק, אלא דברים בכתב – יש לפרש
 101 כלשון תיבת דווקא, לגר בנתינה דווקא ולעובד פוכבים במכירה
 102 דווקא, אבל אסור לתתה במתנה לעובד כוכבים ולמוכרה בדמים
 103 לגר.
 104 מבררת הגמרא: מאי מעמא דרבי יהודה שאין לדרוש בפסוק 'לגר
 105 תתננה או מכור' וכן 'תתננה או מכור לנכרי'. משיבה הגמרא: אי
 106 סלקא דעתך בךאמר רבי מאיר – אם היה עולה ברעתך לומר
 107 כדרשת רבי מאיר, לכתוב רחמנא – שתכתוב התורה 'לא תאכלו
 108 כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה ומכור לנכרי', שבאופן
 109 זה שגם לדרוש בין את התיבה 'תתננה' ובין את התיבה 'מכור' גם
 110 על גר ועל נכרי, 'או' למה לי – ומדוע כתבה התורה 'או מכור'
 111 שהיא תיבת חילוק, שמע מינה – יש לך להוכיח מכאן לדברים
 112 בכתב הוא דתא – שיש לפרש את הפסוק כמו שנכתב, לגר
 113 בנתינה ולעובד פוכבים במכירה דווקא, ולא לדרוש מכירה אף על
 114 גר ונתינה אף על נכרי.
 115 שואלת הגמרא: ורבי מאיר איך יבאר מדוע נכתב 'או מכור'. עונה
 116 הגמרא: אמר לך רבי מאיר, האי 'או' יש לדרוש ממנו להקדים

1 אך היא עצמה בחלבה מנין – מנין שאסור לבשל את בשר האם
 2 עצמה בחלב שיצא ממנה קודם שנשחטה. אמרת, קל וחומר, ומה
 3 במקום שלא נאסר פרי עם פרי בשחיטה – אם לענין שחיטה, אף
 4 שלא נאסר לשחוט ביום אחד שני בנים של בהמה אחת, מכל מקום
 5 נאסר פרי עם האם בשחיטה – נאסר לשחוט ביום אחד הבן עם
 6 אמו, קוקים שניאסר פרי עם פרי בכשול – לענין איסור בישול
 7 שאסרה התורה בישול גדי עם חלב אמו, אינו דין שניאסר פרי עם
 8 האם בכשול – וכי אין הסברא נותנת שיש לאסור לבשל אף החלב
 9 שיצא מהבהמה עם בשרה. תלמוד לומר 'בחלב אמו' – לכך למדנו
 10 מיתור 'בחלב אמו' שיש לאסור בישול בשר בהמה בחלבה.
 11 מקשה הגמרא: הא למה לי קרא – מדוע צריך פסוק לרבות זאת,
 12 הא תניא לה – והרי הברייתא אמרה שיש ללמוד זאת בקל וחומר.
 13 מתרצת הגמרא: אמר רב אחריביו בר אמי, משום דאיכא למימר,
 14 סוס בן סוסיא – סוס בן לסוס וסוסה, והוא אחי פרה, דהיינו שאמו
 15 הסוסה לידה פרדה מן החמור, יוכיח, שאסור פרי עם פרי, שהרי
 16 סוס זה אסור בהרבעה עם אחותו הפרדה, ומותר פרי עם האם –
 17 אך מכל מקום מותר הוא בהרבעה עם אמו הסוסה, שהם מאותו מין.
 18 וממילא אין ראייה משחיטה, שהרי מצאנו בהרבעה שנאסר פרי עם
 19 פרי ולא נאסר פרי עם האם, ולכך למדה זאת הברייתא מפסוק.
 20 דוחה הגמרא: אין להוכיח מהרבעה לבשר בחלב, שהרי התם – לגבי
 21 הרבעה, זרע האב הוא דקא גרים – מה שלכל אחד מהם יש אב
 22 ממין אחר זה גורם את האיסור. אבל לגבי בשר בחלב, התורה קראה
 23 לגדי ולחלב על שם האם, ואף על פי כן אסרה לבשלם יחד, ויש
 24 ללמוד משחיטה שאף האם עם חלבה אסורים בבישול יחדיו. והראיה
 25 שהאיסור בהרבעה זו הוא מחמת זרע האב, דהא פרה בן סוסיא
 26 אחי פרה יוכיח – שכן יש להוכיח מפרד שנוול מחמור וסוסה,
 27 ולאמו הסוסה יש עוד בת [פרדה] מן החמור, שמוותר פרי עם פרי
 28 – מותר להרביע הפרד עם אחותו הפרדה, לפי שבשניהם מעורב צד
 29 חמור וסוס, ואסור פרי עם האם – אך אסור להרביע את הפרד עם
 30 אמו הסוסה, לפי שלכל אחד יש אב ממין אחר. ואם כן אין ראייה
 31 מהרבעה, ושוב יש להוכיח משחיטה, וחזרת הקושיא מדוע
 32 הברייתא לא למדה זאת מקל וחומר.
 33 מתרצת הגמרא: אלא אמר מר גריה דרבינא, משום דאיכא
 34 למימר, עבד בן שפחה אחי משוחררת יוכיח – יש להוכיח מעבד
 35 בן שפחה, שאחותו השפחה השתחררה והוא ואמו לא השתחררו,
 36 שאסור פרי עם פרי – העבד אסור לשאת את אחותו הבת חורין
 37 ומותר פרי עם האם – ומותר להינשא לשפחה כאמו. וממילא אין
 38 ראייה משחיטה, שהרי מצאנו בעבד שנאסר פרי עם פרי ולא נאסר
 39 פרי עם האם, ולכך למדה זאת הברייתא מפסוק.
 40 דוחה הגמרא: אין להוכיח מעבד בן שפחה לבשר בחלב, שהרי התם,
 41 נמי שיהרוד שניתן לשפחה ועשאה בת חורין הוא דקא גרים – הוא
 42 הגורם לאסרה להינשא לאחיה העבד, דהא עבד בן משוחררת אחי
 43 שפחה יוכיח – שהרי יש להוכיח מעבד בן שפחה שאמו השתחררה,
 44 והוא ואחותו השפחה לא השתחררו, שמוותר פרי עם פרי – העבד
 45 מותר להינשא לשפחה כאחותו, ואסור פרי עם האם – ואסור הוא
 46 להינשא לאמו הבת חורין. ואם כן מה שאסורים הם להינשא אין זה
 47 מחמת שהם 'פרי עם פרי', ואין להוכיח מעבד לבישול, ושוב יש
 48 להוכיח משחיטה, ומדוע הברייתא לא למדה זאת מקל וחומר.
 49 מתרצת הגמרא: אלא אמר רב אידי בר אבין, משום דאיכא
 50 למימר, בלאי זרעים יוכיחו – יש להוכיח מאיסור זריעת שני מיני
 51 תבואה, קטניות או ירקות, שאסור פרי עם פרי – אסור לזרוע שני
 52 מינים זה עם זה, ומותר לזרוע פרי עם האם – כל מין לבדו בקרקע
 53 שהיא האם, ומוכח שאף שאסורים פרי עם פרי מותרים פרי עם האם,
 54 וכיון שיש להפריך את הקל וחומר למדה זאת הברייתא מפסוק.
 55 דוחה הגמרא: כלום נאסר פרי עם פרי אלא על ידי האם – וכי מה
 56 שנאסר בכלאי זרעים פרי עם פרי אינו על ידי הקרקע, והרי כל זריעה
 57 על ידי הקרקע היא, ואף זריעת פרי עם פרי הרי היא זריעת פרי עם
 58 האם, דהא חיטי ושערי בכדא – שהרי חיטים ושעורים שהניחם בכד

המשך ביאור למס' חולין ליום שלישי עמוד ב

7 עמך, וְזֶה (עובד כוכבים) אִי (אין) אֶתָּה מְצֻנָּה לְהַחְיוֹתוֹ.
8 (סוּמָן, שֶׁשֶׁת הוֹרֵשׁ וּבְלֵאֵי זְרָעִים אוֹתוֹ וְאֵת בְּנֵי וְשִׁילֹחַ תִּקְוֶה).
9 התבאר לעיל שאיסור אכילה בבשר בחלב נלמד מ'לא תאכל כל
10 תועבה'. מקשה הגמרא: אֵלֶּא מַעֲתָה - מאחר שלמדנו שאסרה תורה
11 באכילה כל דבר 'תועבה',

1 נְתִינָה דְגָר לְמִכְיָרָה דְּעֹזְבֵי בּוֹכְבִים - שאם מצוי גר לתתה לו, לא
2 ימכרנה לעובד כוכבים.
3 שואלת הגמרא: וְרַבֵּי יְהוֹנָתָן מַהֲיָכֵן יִלְמַד דִּין זֶה. עונה הגמרא: רבי
4 יהודה סובר ש'לקדים נְתִינָה דְגָר לְמִכְיָרָה דְּעֹזְבֵי בּוֹכְבִים לֹא
5 צָרִיךְ קִרְא - אין צריך ללמוד זאת מפסוק, שכן סְבָרָא הוּא, זֶה (גַּר
6 תוֹשֵׁב) אֶתָּה מְצֻנָּה לְהַחְיוֹתוֹ, שנאמר בו (ויקרא כה לה) 'גַּר וְתוֹשֵׁב וְחִי